N°. 82. A°. 1834.

MAANDAG DEN 13den OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

POSEN, den 4 Augustus.

Het zoogenaamde viervoudige verbond heeft rijke stof tot discussien aan de meeste publieke bladen geleverd. Er zijn er, die niet zonder schijn van reden, met betrekking tot het regt der volken, de wettigheid in twijfel hebben getrokken van een traktaat, waarbij twee mogendheden zich het regt aanmatigen om de binnenlandsche zaken van twee onafhankelijke staten naar welbehagen te regelen; andere bladen hebben zich belast met de taak, om dit verbond door de zonderlingste drogredenen niet minder te verdedigen.

Naar mate van het oogpunt, uit hetwelk men den tegenwoordigen toestand van het Schier-eiland heeft willen beschouwen, heeft men in dit traktaat gezien gehad, dat eens de bron van duurzame welvaart en welzijn voor de bevolkingen van Spanje en Portugal, dan eens eene staatkundige van levenskracht beroofde misgeboorte. Wij laten aan een ieder zijn gevoelen en zullen ons evenzeer onthouden van ons te begeven in eenig critisch onderzoek van hetgene dagelijks met zoo groote woordenpraal wordt beweerd, dat men het behoud van den vrede in Europa aan het verbond tusschen Frankrijk en Engeland te danken heeft. Voor ieder, die slechts eenige redeneerkunde bezit, zal het gemakkelijk zijn zich hieromtrent een onpartijdig oordeel te vormen en zich te overtuigen, dat de weldaad des algemeenen vredes niets anders toegeschreven kan worden dan aan de wijze gematigdheid der Oostelijke mogendheden en aan de gelukkige overeenstemming die er tusschen derzelver beginselen en derzelver handelwijze heerscht. Wij zullen ons evenzeer onthouden van den oorlog aan te doen aan de belagchelijke laatdunkendheid, welke het *Journal des Débats* te dier gelegenheid heeft doen blijken, want het is genoegzaam bekend dat uitvallen van dergelijken aard bestemd zijn op binnenlands zelf te werken, en het gouvernement aanhangers te winnen, door het streelen der nationale eigenliefde, en dat het wezenlijke doel niet zoo zeer bestaat in het voeren van eene dreigende taal tegen de vreemden. Maar hetgene ons drijft, om ook op onze beurt een gevoelen te uiten, is gelegen in de louter hersenschimmige verzekeringen, die men zich veroorloofd heeft te verspreiden over de handelwijze, welke de Oostelijke mogendheden ter zake van het traktaat en van *Talleyrand* en *Palmerston* gevolgd zouden hebben.

De tekst der nota's welke de Heeren *Pozzo-di-Borgo*, *Apponij* en *Werther* hieromtrent uitgereikt moeten hebben, zijn even zeer het onderwerp van naauwkeurige onderzoekingen geweest, als de antwoorden bij welke men beweert dat Frankrijk en Engeland het onbetwistbare regt zouden hebben doen gelden, om aan gene zijde der Pijreneën naar hun welgevallen te handelen, zonder zich aan eenig vertoog hiertegen te storen.

Men verzekert bovendien zeer ernstig, dat de Noordsche mogendheden in nader antwoord zouden hebben doen geven, dat zij, door ook van haren kant op niets dan haar eigen belang te letten, het door Engeland en Frankrijk gegeven voorbeeld zouden volgen en dat zij in het Oosten even als in alle verdere toekomstige verwikkelingen, insgelijks naar willekeur en zonder Engeland en Frankrijk te raadplegen, zouden handelen.

Dit gansche gebouw van veronderstellingen en van daadzaken stort evenwel van zelfs in, zoodra men vaststelt dat zoodanig een protest van de zijde van Oostenrijk, Rusland en Pruissen geen plaats heeft gehad, en dat die Mogendheden onmogelijk immer het denkbeeld hebben kunnen vormen om de Engelsche en Fransche staatkunde als geleidster te volgen. Wij gelooven ons echter niet te bedriegen met de overtuiging te uiten, dat het traktaat waarvan zoo veel gesproken is en hetwelk wel aan deszelfs doel zou kunnen te kort schieten, even als het op de erkende beginselen van het regt der volken inbreuk heeft gemaakt, geene aanleiding gegeven heeft tot het minste blijk van misnoegen bij de andere hoven noch tot eenig protest hoegenaamd van derzelver zijde.

Sterk zoo als dezelve zijn door hunne eendragt en door eene staatkunde, even zeer op het gevestigde regt als op de billijkheid gegrond, bevinden zij zich op de hoogte der toekomstige gebeurtenissen, en kunnen zij, zoo het ons voorkomt, onverschillig blijven omtrent het al of niet buiten hun weten aangaan van afzonderlijke traktaten, zoo lang die traktaten de balans van Europa en de onschendbaarheid van onafhankelijke staten niet anders dan met woorden bedreigen.

Overigens heeft de later gebeurde publiekmaking van het Londensche traktaat doen zien, dat het verre is van het gewigt te hebben, hetwelk men er aan heeft willen hechten.

In het Madridsche blad de *Revista Espagnola* leest men, dd. 28 Julij, het volgende artikel, ten opschrift voerende:

Financien en crediet.

Op het oogenblik, waarop de zoo zeer verlangde zamenkomst der Cortes aller hart met hoop en vreugde vervult; waarop de erkende bekwaamheid van den staatsman, die onlangs met het bestier der financien belast is geworden, vertrouwen geven moet op de meest belangrijke verbeteringen in dezen voornaamsten tak der algemeene administratie; op het oogenblik, waarop men weet dat zijne eerste operatie bij het aanvaarden van het ministerie, bestaan heeft in het verzekeren van de betaling der renten en het bestrijden der behoeften van al de publieke diensten, had men zich met reden mogen vleijen het crediet te zien herleven, wijl hetzelve ook reeds voor al deze nieuwe redenen van gerustheid merkelijk aangewakkerd was.

Men ziet evenwel met verwondering dat de koers onzer fondsen, wel verre van gunstiger te worden op de vervulling van de plegtige gebeurtenis van den 24sten Julij, den schok van daling, die zich reeds eenige dagen geopenbaard had, is blijven volgen.

Op de beurs van den 26sten, de eerste die na de opening der Cortes gehouden is geworden, zijn in de daad eenige verontrustende geruchten verspreid geworden. Deze geruchten hebben de speculanten bevreesd kunnen maken; maar de voorname reden der daling schijnt toegeschreven te moeten worden, aan twijfelingen, door sommige gemoederen opgevat, omtrent de bewoordingen der troonrede, ten opzigte van den staat der financiën en het regelen van de publieke schuld.

Het heeft niet ontbroken aan lieden, die het voornemen hebben willen veronderstellen van eenige alteratie te brengen, ook zelfs in de geliquideerde en bij deze bewoordingen erkende schuld.

Eene betere orde in het bestuur, eene voorzigtige en naauwgezette zuinigheid, de publiciteit, de tusschenkomst der Cortes, zullen ons spoedig tot het gewenschte oogenblik leiden, waarop de gewone hulpbronnen der natie hare behoeften zullen kunnen opwegen. De hoop op dezen uitslag is des te gegronder, wijl dezelve gestemd moet worden door de regeling *(arreglo)* van de geheele buitenlandsche schuld, met onze tegenwoordige middelen bestaanbaar.

Deze zinsnede, die zoo zonderlinge vermoedens doet ontstaan, hebben wij met de meeste aandacht herlezen, zonder iets het minst daarin te kunnen ontdekken, hetwelk dezelve bevestigen zou.

Vooreerst, met betrekking tot de binnenlandsche schuld, zoo geeft de troonrede hoop op hare trapswijze voortgaande vernietiging, bevorderd door de hulpmiddelen, die met eene voortgaande vernietiging, bevorderd door de hulpmiddelen, die met eene voorzigtige terughouding en na een grondig onderzoek, achtervolgend daartoe aangewend zullen kunnen worden; welke ongerustheid kan deze taal nu baren, wanneer de financiële organisatie gesteund door den grondslag van een waarlijk vertegenwoordigend gouvernement, de zekerste middelen moet verschaffen om aan zijne verbindtenissen te kunnen voldoen en na het eindigen der omstandigheden, die voor het oogenblik van invloed zijn op de koersen, het toenemend rijzen der publieke fondsen ten gevolge moet hebben.

Met betrekking tot de buitenlandsche schuld. Slaan wij het oog op de plegtige verzekeringen ons door de troonrede gegeven omtrent de *opregtheid en goede trouw, die het rigtsnoer* van het gouvernement zullen wezen, zoo is het ons onmogelijk, in die uitdrukkinge, welke men op eene zoo ongunstige wijze tracht uit te leggen, de gevolgtrekkingen te ontwaren, die men uit dezelve opmaakt.

Het regulariseren dier schuld, waarop men bovenal zinspeelt, kan niet anders ten doel hebben, dan dat gedeelte der schuld, hetwelk nog geliquideerd moet worden, en waarvan de erkenning nog uitgesteld is verbleven.

Hoe inderdaad bij het gouvernement het voornemen te veronderstellen om aan eene erkende en geliquideerde schuld te raken, op het eigen oogenblik, waarop het zich bezig houdt met het aangaan van nieuwe verbindtenissen. Is het niet op de zotste wijze twee tegen elkander inloopende en met elkander strijdige bedoelingen aan hetzelve toekennen, die van zijne toevlugt te nemen tot het crediet en die van gelijktijdig maatregelen te nemen strijdig met de bevestiging van het crediet.

Wat ons betreft, wij houden ons ten volle overtuigd, dat zoo lang het vertegenwoordigend gouvernement in Spanje zal bestaan, het nationaal crediet zich van dag tot dag zal bevestigen, want dit is

het onmiddelijk gevolg van dezen vorm van gouvernement. Niemand kan het bovendien onbekend wezen, dat onze hulpbronnen, ook zelfs zoodanig als dezelve voor het oogenblik zijn, zoo zij behoorlijk geadmitteerd worden, tot het bestrijden van al onze behoeften, voldoende zullen zijn. Wien is het onbekend dat een groot gedeelte der geheven wordende belastingen voor de schatkist verloren gingen.

Het welbestierd weder tot een brenger van al de opbrengsten zal een einde doen nemen aan de onophoudelijke moeijelijkheden der op het gebruik voortgaande verouderde administratie, die nimmer aan een enkel misbruik paal en perk heeft weten stellen. Wij weten dat het in werking brengen van het nieuwe stelsel een moeijelijk iets is, maar de zwarigheden zijn nog meerder in de personen dan wel in de zaken gelegen, en wij rekenen volgaarne op het vast besluit der tegenwoordige ministers om al de moeijelijkheden te overwinnen.

Bij de van wege het fransche gouvernement publiek gemaakte berigten voegt het *Journal des Débats* eenige aanmerkingen, die tot voorloopige aankondiging schijnen te moeten verstrekken, dat de strijd in het noorden van Spanje zoo spoedig niet voldongen zal zijn, zie hier die aanmerkingen:

» St. Pé is aan de rivier van St. Jean de Luz, halverwege Baijonne en Elisondo, gelegen. Ainhoa is het laatste Fransche dorp in dezelfde rigting. Leissa of Leyra, waar don *Carlos* geweken is, ligt zeven of acht mijlen (acht uren marscheerens) ten westen van Elisondo, vier mijlen ten westen van St. Estevan op de Bidassoa en negen mijlen van de Fransche grenzen.

» Men dient wel te letten, dat Don *Carlos* niet naar de grenzen is terug getrokken, maar in de rigting van Villa Franca, als ware zijn voornemen om den grooten weg van Vittoria tusschen Villa Franca en Tolosa over te steken, ten einde zich in Biskaaije te werpen.

(Nederl. Staats- en Amsterd. Couranten.)

ADVERTISSEMENTEN.

Gedrukt te *Paramaribo* bij de Erven J. BRINK.